

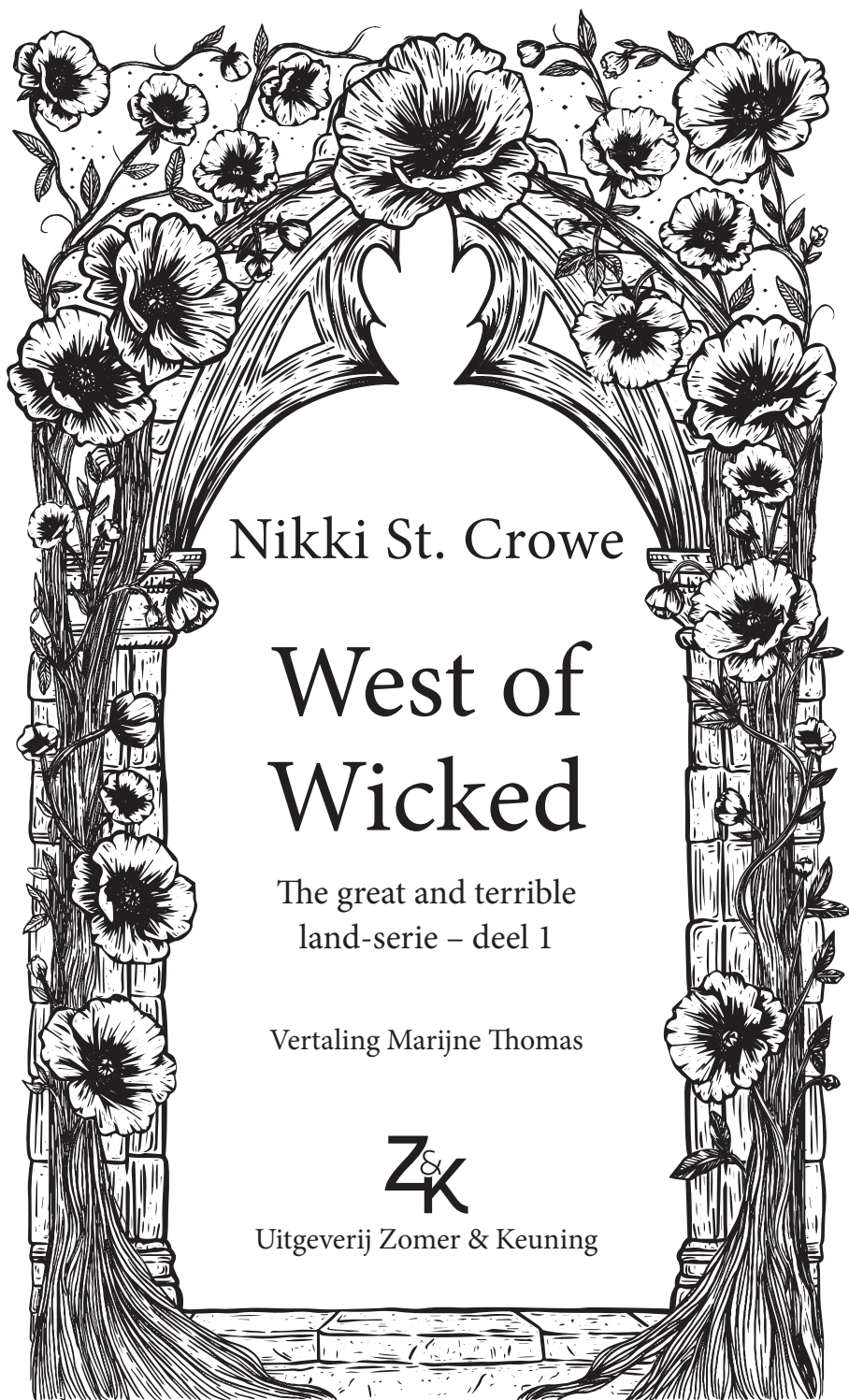
NIKKI ST. CROWE

Nederlandse editie

Niemand is veilig op het
pad van gele klinkers...

WEST of WICKED

THE GREAT AND TERRIBLE LAND DEEL 1

Nikki St. Crowe

West of Wicked

The great and terrible
land-serie – deel 1

Vertaling Marijne Thomas

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020561937
ISBN e-book 9789020563054
ISBN audiobook 9789020562903
NUR 334

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2026 Saint Crowe LLC
Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *West of Wicked* door Bramble,
een imprint van Tor Publishing Group, onderdeel van Macmillan Publishing
Group, LLC, New York, VS.
Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Sebes Bisseling Kleuver
Literary Agency, Amsterdam.

Vertaling Marijne Thomas
Omslagontwerp Jess Kiley
Omslagillustratie Marcela Bolívar
Nederlands omslagontwerp Het Omslag Atelier
Landkaart schutbladen Virginia Allyn

www.zomerenkeuning.nl
www.nikkistcrowe.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets
uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of
weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and
similar technologies. No part of this publication may be reproduced, stored
in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic,
mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written
permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke
en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren
editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat
de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor alle meiden die de weg naar huis proberen te vinden

West of Wicked is een adult-interpretatie van *The Wizard of Oz*, in Nederland bekend als *De tovenaars van Oz*, en bevat onderwerpen en aspecten die voor sommige lezers mogelijk niet geschikt zijn, zoals expliciet taalgebruik en seksscènes, geweld en bloederigheid, verlaten van kinderen, dode dieren, gevangenschap, drugsgebruik en -verslaving, en oorlog.

1

Dorothy

Ik arriveerde op de boerderij in Kansas tijdens een zomerstorm.

Ze zeiden dat de wind zo hard blies, dat haar haar alle kanten op waaide.

Ik weet niet wie ze was, alleen dat ik me snikkend aan haar vastklampte. Er zat bloed op haar gezicht, zeiden ze. Spetters op haar ingevallen wangen.

‘Alstublieft,’ zei ze tegen het stel dat in de deuropening stond. ‘Nemen jullie haar.’

Ze probeerde me aan hen te overhandigen, maar ik weerde me, graaide met mijn vingers naar de stof van haar jasje.

‘Ik wil naar huis!’

Ik herinner me dat ik die woorden zei. Soms word ik wakker omdat ik ze uitschreeuw.

Als ik heel stil lig en mijn ogen sluit en mijn hersenen pijnigt, dan kan ik haar zien.

Ze schreeuwt tegen me, maar er is geen geluid, enkel beweging. Haar dat om mijn gezicht waait. Donkere luchten boven ons.

Er is de scherpte van haar wanhoop en de smaak van as op mijn tong.

Het orkaanseizoen gaat altijd gepaard met wanhoop.

En verwoesting.

Tante Em en oom Henry hadden nooit plannen gehad om kinderen te krijgen, maar hoe moesten twee goede mensen een snikkend kind de deur wijzen?

‘Ze komt voor je terug,’ beloofde Em terwijl ze het vuil van mijn gezicht veegde toen de storm losbarstte. ‘Maak je maar geen zorgen.’

De week daarop bouwde Henry een bed voor me van de restanten van de schuur. Ik mocht ook een paar spijkers in het hout slaan en hij liet me een handzaag proberen.

‘Weet je zeker dat je nog nooit een bed hebt gebouwd?’ vroeg hij, zijn handen in zijn zij geplant terwijl hij een oogje in het zeil hield.

‘Heel zeker,’ zei ik tegen hem, omdat ik tot op dat moment niet eens had geweten wat een hamer was.

‘Nou, goed gedaan, hoor.’ Zijn gezicht ging schuil in de schaduw van de rand van zijn hoed en dus zag ik niet dat hij loog. Vele jaren lang wist ik niet dat hij later die avond het bed opnieuw in elkaar had gezet, om er zeker van te zijn dat het stevig en betrouwbaar was. Zodat het zou houden.

Nu, als volwassene, zie ik hoe het bedoeld was: als afleiding. Mij een paar spijkers laten inslaan en wat hout zagen, hielp om de bezorgdheid die aan me knaagde een klein beetje te verdrijven.

Ze kwam niet terug. Niemand kwam voor mij terug.

Henry wist beter dan de meesten hoe je verdriet en rouw moest verdrijven. Hij was een man die altijd in beweging was, op de vlucht voor een gebroken hart.

Hij belandde terug op de prairie van Kansas toen zijn vader stierf, en vervolgens zijn moeder, en tijdens de oorlog kort na elkaar twee broers. Hij was de jongste van het gezin. Het was nooit de bedoeling geweest dat hij de familieboerderij zou erven.

En toch gebeurde dat.

Het werk hielp hem misschien door de afleiding, maar tante Em hielp hem herstellen.

Vóór de boerderij, vóór hij zijn familie verloor, was oom Henry het hele land doorgereisd. Hij verdiende zijn geld als straatmuzikant, een gitaar op zijn heup, een mondharmónica om zijn nek en een trommel bij zijn voet.

Hij was in New York City aangekomen op zoek naar iets. Misschien een plek om thuis te horen. Hij grapte graag dat hij Goudlokje was en elke stad die hij aandeed was een berenbed. 'Maar geen ervan paste,' zei hij dan. 'Het ene te luid. Het andere te groot. Sommige kwamen in de buurt, maar misschien waren die dan weer te koud of te heet of te zacht.'

Als klein meisje was ik dol op alles wat ook maar vagelijk op een sprookje leek, en Henry wist van alles en nog wat in een verhaal te stoppen.

'De Big Apple voelde precies goed,' ging hij dan verder. 'En muziek maken voor toeristen was heerlijk werk. Werk dat ik graag deed. Op de meeste dagen kon ik op mijn trommel slaan, op mijn gitaar spelen, mijn ogen sluiten en naar een andere wereld afreizen. Maar niet die dag. Die dag vond ik háár.'

Volgens de overlevering was tante Em net vanuit het zuiden in de stad aangekomen. Ze droomde van een kunststudie aan een van de universiteiten. Om geld te verdienen maakte ze bonte karikaturen voor toeristen.

Maar niet die dag.

Die dag schilderde ze de knappe straatmuzikant.

En toen de zon begon te zakken, bood Henry aan haar schilderij te kopen met al het geld dat hij in zijn hoed had opgehaald.

Zij antwoordde dat ze in plaats daarvan genoeg nam met een kop koffie en dat hij het schilderij mocht hebben.

Het hangt nu aan een spijker in de keuken.

Er zit zoveel kleur in dat schilderij. Zoveel leven.

Het is een vonkje schoonheid in een verder uitgestrekte, grijze Kansas-prairie.

Maar oom Henry speelt niet meer en tante Em schildert niet meer en soms vraag ik me af of ze ooit hunkeren naar wat ze hebben opgegeven.

Het boerenbestaan is niet makkelijk. Dat weten we allemaal. Op voor dag en dauw. Altijd bezig omdat een handvol dieren of meer op jou rekent voor water en voer. Oogsten die moeten worden binnengehaald voordat ze weggroten op het land. Eieren die moeten worden geraapt. Zwaar werk waarvan je hele lijf zeer doet.

Maar waarom is het alsof al het leven uit Em en Henry is gelekt? En zagen ze dat aankomen?

Ik denk dat dat me nog het meest angst aanjaagt: het idee op een ochtend leeg wakker te worden, alsof alles wat ik had uit mijn botten is gezogen en weggedrupt is in de onverzoenlijke aarde.

Afgezien van dat zware werk, ben ik dankbaar voor tante Em. Ik ben dankbaar voor oom Henry. En ik ben vooral dankbaar voor Toto. Ook al kan hij me vreselijk op de zenuwen werken.

‘Laat dat konijn los, Toto.’ Het beest schokt tussen zijn kaken. Het is bijna net zo groot als Toto zelf, maar dat heeft hem nog nooit weerhouden. Ik ben nog nooit een terriër tegengekomen die zo bloeddorstig is.

Toto zet zich schrap, klaar om ervandoor te gaan. Het konijn voelt de aarde onder zich en schopt met zijn achterpoten. Als hij merkt dat hij niet weg kan komen, trapt hij nog harder, het stof vliegt op.

‘Waag het niet om –’ zeg ik, maar Toto waagt het natuurlijk wel.

Hij schiet ervandoor en sleept het konijn met zich mee, het arme beest krijgt het uit tussen zijn tanden.

‘Toto!’ roep ik.

‘Die hond is me er eentje.’ Oom Henry verschijnt achter me op het erf met een emmer vol eieren die hij in de schuur heeft geraapt. Zijn bleke, Ierse huid is roze van het werk. Hij heeft nog niet het moment in het seizoen bereikt waarop zijn huid het opgeeft en zichzelf toestaat dan maar bruin te worden in de zon.

Ik ben bleek, net als hij, maar ik heb sproeten en ben op de een of andere manier immuun voor de zon. Ik heb altijd de kleur van bleke room.

Ik draai mijn hoofd zijn kant op en knijp mijn ogen tot spleetjes tegen de schuin vallende ochtendzon. ‘Dat kun je wel zeggen, ja. Maar hij laat tenminste de kippen met rust.’

Oom Henry snuiflacht, maar zijn lach slaat al snel om in een grimas. Hij zet de emmer neer en drukt een hand tegen zijn onder-rug. Hij weigert naar de dokter te gaan. Nooit genoeg geld voor dat soort dingen.

‘Kom, laat mij maar.’ Ik doe een stap naar voren en pak de eieren.

‘Ik ben geen oude man,’ zegt hij.

‘O?’ Ik trek mijn wenkbrauwen op.

Hij fronst, maar onder zijn snor zie ik een glimp van een glimlach.

‘Nou ja, wel oud maar capabel.’

‘Natuurlijk.’

‘Ik kan het heus wel,’ zegt hij.

‘Dat weet ik. Ik ook.’ Ik ga op weg naar het huis, Henry volgt met de nodige tegenzin.

Binnen heeft tante Em alle ramen tegen elkaar opengezet en zo een stevige huisbries gecreëerd. De gordijnen bollen op en zakken in, om vervolgens weer gevangen te worden door de wind.

Volgens mij hou ik van niets zoveel als van een warme zomerbries.

Tante Em staat bij de keukentafel, haar donkere handen zitten onder het meel. Ze kneedt een bol deeg, maar haar bewegingen zijn traag; haar handen trillen en ik zie een kleine, gefrustreerde rimpel tussen haar wenkbrauwen.

Ik zet de emmer bij de gootsteen en ga naast haar staan. 'Ik help wel.' Ik laat mijn handen in de pot met bloem zakken. Ik voel dat ze naar me fronst. Henry en Em naderen inmiddels de zeventig, al zou je dat niet zeggen als je Em ziet. Er spreekt wijsheid uit haar ogen, maar op haar gezicht is nauwelijks een rimpel te bekennen. En toch begint hun leeftijd haar en Henry parten te spelen. Ze hebben nog geen dag in hun leven niet hard gewerkt, niet voor zichzelf moeten vechten. Hulp krijgen, laat staan erom vragen, is een onbekend concept dat hen niet bevalt.

'Het is al goed,' protesteert ze. 'Ik hou van deeg kneden.'

'Ik ook,' werp ik tegen, wat niet waar is. Ik help Em nu al bijna twintig jaar in de keuken, en toch voel ik nog altijd geen enkele passie voor het bakken van brood. Het is letterlijk de meest basale vaardigheid die je nodig hebt om je op een boerderij te kunnen redden, en ik hou wel van het éten van brood, maar al die tijd die het vergt om het te maken? De precisie? De geringe foutmarge? Nee, dank je wel. Ik mest nog liever stallen uit.

Met een veelzeggende glimlach draait Em zich om en voegt zich bij Henry bij de gootsteen. Samen bekijken ze de eierenbuit. Het zijn er vandaag minder dan gisteren, en gisteren waren het er minder dan eergisteren. Niet nodig om je er zorgen om te maken... *nóg* niet.

Hoewel ik niet van brood bakken hou, kun je wel heel fijn opgaan in de handeling. Terwijl mijn handen kneden, dwalen mijn gedachten af naar een fantasiebestaan waarin niets moeilijk is en alles bontgekleurd, zoals op tante Ems schilderij.

Dat ligt misschien ergens daarbuiten, maar niet voor mij. De boerderij heeft me nodig. Em en Henry hebben me nodig. Wie zorgt er voor de beesten als Henry de voederzakken niet kan tillen? Wie sleept uien en aardappelen naar de voorraadkelder als Em de ladder niet af kan?

Ik kan hen niet alleen laten. Ik kan de boerderij niet alleen laten. En bij die gedachte voel ik mijn borst verkrampen.

Henry legt de eieren in het ijzeren mandje dat in de hoek hangt. Em checkt de pruttelende pan met stoofschotel op het fornuis.

Buiten kakelen de kippen naar elkaar. In de verte blaft een hond.

‘Dorothy,’ zegt Em. ‘Kun je ruimte maken voor de pan? Het is bijna tijd voor de knoedels –’

Ik krijg niet eens de tijd om te antwoorden.

Er klinkt een luide klap, gevolgd door hete spetters op mijn benen.

Ik sis van de pijn en spring naar achteren terwijl de stoofschotel zich over de keukenvloer verspreidt.

‘Em!’ Henry schiet op haar af. Haar handen trillen, maar er staat ook irritatie op haar gezicht.

‘Het is oké.’ Ik hurk met een van onze theedoeken op de grond en begin de rommel op te vegen. ‘Ik maak het wel schoon.’

‘Wat zonde.’

‘We kunnen toch nieuwe maken,’ zegt Henry tegen haar.

‘Dat was het laatste restje kip, Henry. We kunnen niet meer maken.’

Ik veeg en dep, maar het is zinloos. Mijn theedoek is doorweekt en ik moet zeker nog een halve pan bouillon zien op te soppen.

‘Ik weet niet wat er met me gebeurt,’ zegt Em terwijl Henry haar in zijn armen neemt.

Vanaf mijn plekje op de vloer kijk ik op. Henry praat zachtjes tegen Em en ze knikt, probeert kalm te blijven. Die twee weten altijd wat de ander nodig heeft zonder dat ze erom hoeven te vragen. Als het verdriet Henry overmant, is Em er om zijn hand te pakken. En als Em een slechte dag heeft, is Henry er om haar aan het lachen te maken.

Vaak ben ik er ook en kijk ik van buiten naar binnen.

Ik heb me altijd welkom gevoeld bij hen, maar ergens in mijn achterhoofd zit een stemmetje dat nooit helemaal zwijgt. Een stem die zegt: *het kan elk moment allemaal weer weg zijn.*

Toen ik paniekaanvallen begon te krijgen, kort na mijn dertiende verjaardag, bezocht ik een therapeut die zei dat ik bindingsangst had. 'Je bent in staat om lief te hebben,' zei ze tegen me. 'Je moet jezelf er alleen maar voor openstellen.'

'Ik kan heus wel liefhebben,' wierp ik tegen.

'Is dat zo?' vroeg ze en ze hield haar hoofd schuin, kneep haar ogen tot spleetjes en bekeek me met een indringende blik die me ongemakkelijk deed verschuiven op de bank.

Later, toen ik Em erover vertelde, liet ze me eerst uitzagen over de therapeut en dat ze het mis had, en zei vervolgens: *'Je hebt je hart beschermd. Niemand kan je dat kwalijk nemen. Maar als je er ooit aan toe bent om het open te stellen, weet dan dat Henry en ik er voor je zijn.'*

De daaropvolgende twee dagen was ik boos op mijn therapeut én Em. Ik kon heus wel van anderen houden. Ik hield van Em en Henry.

Maar na meerdere maanden therapie en een hoop introspectie realiseerde ik me dat ze allebei gelijk hadden.

Ik hield dan misschien van Em en Henry, maar diep vanbinnen was ik als de dood voor het idee dat zij van mij hielden.

Voor de boerderij had ik een leven en een familie en die waren allebei weg.

Wie kon me beloven dat dit me niet ook zou worden afgepakt?

Em en Henry hadden me niet gekozen. Net als de boerderij hadden ze ook nooit kinderen gewild. En toch kregen ze er een.

En nu ben ik vastbesloten om die schuld in te lossen, koste wat het kost. Ik kan helpen voor hen te zorgen net zoals zij voor mij hebben gezorgd, ook al houd ik hen misschien op afstand.

Ik pak nog een theedoek en ruim de rest van de gemorste stoofschotel op.

NIETS IS WAT HET LIJKT IN HET VERVLOEKTE OZ...

Dorothy woont sinds haar vijfde bij Em en Henry op een boerderij op de prairie van Kansas. Ze herinnert zich niets van haar leven daarvoor, maar een vage herinnering aan een bebloede vrouw die haar op de boerderij achterliet, blijft haar achtervolgen.

Als een gigantische cycloon door Kansas raast, worden Dorothy, haar hondje Toto én de boerderij meegesleurd naar het vervloekte Oz. Ze wil maar één ding: terug naar huis. Alleen de machtige Toveraar kan haar helpen, dus ze gaat via het Gele Klinkerpad naar hem op zoek. Onderweg vindt ze de knappe en mysterieuze Roek, die zwaargewond is achtergelaten in een maisveld en zich niet kan herinneren wie hij is. Hij begrijpt Dorothy als geen ander.

Al snel krijgen ze een duistere kant van Oz te zien, als de beruchte Blikken Man op hun pad komt en ze worden achtervolgd door de vliegende apen van de Heks van het Westen. Hoe komt Dorothy ooit nog thuis en wie kan ze vertrouwen?

Z&K

ZOMER & KEUNING

ISBN 978 90 2056 193 7 NUR 334

9 789020 561937 >

www.zomerenkeuning.nl